

«EL RACÓ DE LES HISTÒRIES AMAGADES»

Pròleg

Benvolguts lectors i lectores,

És amb gran plaer i emoció que us presento aquest recull d'històries titulat "El Racó de les Històries amagades." Aquesta obra és el resultat d'una activitat extraordinària realitzada pels alumnes de 1r d'ESO del nostre institut. Com a tutor de 1r A, he tingut el privilegi de guiar els meus alumnes en aquesta aventura única de descoberta i aprenentatge, que ha consistit en entrevistar persones de la tercera edat de la nostra comunitat.

Aquest projecte ha estat un viatge fascinant per a tots nosaltres. Els alumnes han tingut l'oportunitat de conèixer de prop les vivències personals d'aquests testimonis de la història, recopilant informació en forma de contes sobre les diferents etapes de les seves vides, incloent-hi la Guerra Civil, la postguerra, les seves professions, i moltes altres experiències que difícilment es troben en els llibres convencionals.

Les històries aquí recollides són un testimoni viu del passat, un relat íntim i profund que ens permet entendre millor el context històric i humà de les generacions que ens han precedit. Els alumnes han sabut captar amb sensibilitat i respecte la saviesa i l'experiència de les persones entrevistades, convertint les seves vivències en relats que emocionen i eduquen a parts iguals.

Vull agrair profundament a les persones grans que han compartit les seves històries amb nosaltres. Sense la seva generositat i sinceritat, aquest projecte no hauria estat possible. També vull felicitar els meus alumnes per la seva dedicació i entusiasme, així com per la seva capacitat de captar l'essència d'aquestes vides plenes d'història i humanitat.

Espero que aquest recull serveixi no només com a font d'aprenentatge per als nostres alumnes, sinó també com a homenatge a aquells que ens han precedit, aquells que han viscut temps difícils amb coratge i resiliència. Les històries aquí narrades són un recordatori del valor de la memòria històrica i de la importància de preservar i compartir aquestes experiències per a les generacions futures.

Gràcies per endinsar-vos en "El Racó de les Històries amagades." Espero que gaudiu d'aquest viatge tant com nosaltres hem gaudit recollint aquestes històries.

Amb gratitud i admiració, Rafael Campaña. Tutor de 1r A

Agraïments

El més sincer agraïment a totes les persones de la residència «Can Boada» meravelloses que han compartit les seves experiències i vivències, fent possible la realització d'aquest llibre de recull d'històries de diferents persones que van coincidir en una època en què la vida transcorregué de forma més complicada. També volem agrair a l'alumnat de primer d'ESO per la seva dedicació en desenvolupar aquesta tasca de descobriment i a totes les persones que han cregut en aquest projecte tan enriquidor, així com al equip de tutors i coordinació de 1 ESO. Sense la seva generositat, entusiasme i suport, aquest llibre no hauria estat possible.

Isabel: Un Viatge de Resiliència i Amor Comunitari

Avui, els alumnes de 1r A de l'Institut Miquel Biada hem visitat una residència per escoltar les vivències i anècdotes dels avis. Hem parlat amb l'àvia Isabel, nascuda el 30 de juliol de 1952 a Toledo, que ens ha emocionat amb la seva història de vida.

Isabel es va traslladar a Mataró al barri de Cerdanyola quan tenia tres anys, perquè el seu pare treballava a la base militar de la ciutat. Quan el seu pare va morir per una operació al cor que va sortir malament, Isabel va ser criada principalment per la seva àvia, qui sempre va estar al seu costat. Des de petita, Isabel era una persona sociable i servicial, i amb tretze anys va començar a treballar cosint a Can Marfà, a Mataró. Va combinar aquesta feina amb els seus estudis a l'escola Sant Josep Franciscanes.

Malgrat les dificultats econòmiques, Isabel va seguir endavant. El seu somni era tenir una botiga de roba, però no ho va aconseguir. També impartia classes de sardanes, un ball tradicional català, mostrant la seva passió per la cultura i el ball. Als vint-i-un anys, es va casar i es va dedicar a ser mare i a la llar, com era habitual a l'època.

Amb el pas dels anys, Isabel va continuar compromesa amb la comunitat, participant com a voluntària a la Creu Roja i ensenyant sardanes. Als trenta-quatre anys va tenir el seu fill Vicenç, i ara gaudeix de tres nets: Laia, Martí i Joana. Als seus setanta-dos anys, Isabel gaudeix de la vida a una residència de dia, on participa en diverses activitats com jocs i cuina, i cada dues setmanes rep la visita emocionant dels seus familiars.

Recentment, va tenir l'oportunitat de visitar la fàbrica on havia treballat, ara convertida en museu, recordant amb afecte els seus anys laborals. Avui en dia, continua ajudant els seus amics i veïns de la residència fent bufandes i mitjons.

La vida d'Isabel és un testimoni de resiliència i dedicació, mostrant com la passió i l'amor per la comunitat poden transcendir les adversitats. Hem après molt d'ella avui, i agraeixo profundament la seva generositat en compartir la seva vida amb nosaltres.

Després de compartir aquestes paraules, Isabel va somriure, i tots nosaltres ens vam sentir més connectats amb ella. Em va sorprendre com una persona que havia passat per tantes dificultats podia mantenir un esperit tan positiu. Isabel ens va explicar com durant la

«EL RACÓ DE LES HISTÒRIES AMAGADES»

dictadura franquista la seva vida estava plena de restriccions i la manca de llibertat afectava tothom. Era difícil expressar-se lliurement i moltes activitats culturals estaven limitades.

Però Isabel va trobar un refugi en la música. Tocar el piano li permetia evadir-se de la realitat opressiva que l'envoltava. Vaig pensar en com seria viure en una època on no pots dir o fer el que vols. Em va semblar molt fort que Isabel trobés una manera de ser feliç malgrat tot això. Ella organitzava petites audicions a casa seva, i em va fer gràcia imaginar-la amb els seus amics i veïns gaudint de la música.

Ara, a la residència, Isabel continua inspirant a tothom amb la seva energia i optimisme. Sempre participa en les activitats, i això fa que la gent al seu voltant també vulgui participar. Els altres residents l'estimen molt i diuen que des que ella hi és, la residència és un lloc més alegre.

Isabel ens va ensenyar que cada etapa de la vida té el seu propi valor i que cada experiència, ja sigui positiva o negativa, ens fa créixer i ens prepara per afrontar nous reptes. La seva història m'ha fet pensar molt en la importància de la resiliència i la dedicació. Vaig pensar que si Isabel havia pogut superar totes aquestes dificultats, jo també podria fer front als meus propis problemes.

Mentre Isabel parlava, vaig recordar una vegada que em vaig sentir molt malament perquè no vaig treure una bona nota en un examen. En aquell moment, em va semblar el pitjor del món, però escoltar la història d'Isabel em va fer veure que hi ha coses molt més importants i que no em puc rendir davant les dificultats.

Isabel ens va explicar que la seva passió per la música no només li va donar consol, sinó que també li va permetre connectar amb altres persones. Em va semblar molt bonic com ella utilitzava la seva habilitat per tocar el piano per fer feliç als altres. M'agradaria poder tenir una passió com aquesta que no només em faci feliç a mi, sinó també als altres.

Va ser fascinant escoltar com Isabel va continuar treballant i estudiant malgrat les dificultats. Quan va parlar de la seva feina a Can Marfà, vaig imaginar-me-la de jove, treballant dur però sempre amb un somriure. Vaig pensar que necessito esforçar-me més en les meves coses, com ella ho feia.

A la residència, Isabel també fa moltes activitats, com cuinar i jugar a jocs. Ella ens va dir que la seva activitat favorita és la cuina perquè li recorda quan cuinava amb la seva àvia.

«EL RACÓ DE LES HISTÒRIES AMAGADES»

Això em va fer pensar en com m'agrada cuinar amb la meva mare i com aquestes activitats ens connecten amb els nostres éssers estimats.

Un altre aspecte que em va impactar de la història d'Isabel va ser com ella va seguir els seus somnis malgrat les dificultats. Volia tenir una botiga de roba, i encara que no ho va aconseguir, va trobar altres maneres de seguir la seva passió per la moda. Això em va ensenyar que no hem de renunciar als nostres somnis, sinó que hem de trobar altres maneres de fer-los realitat.

Isabel també ens va parlar de la seva experiència com a voluntària a la Creu Roja, ensenyant sardanes. M'encanta la idea que, malgrat totes les dificultats que va passar, Isabel sempre va trobar temps per ajudar els altres. Això em va fer pensar que potser jo també hauria de fer més per la meva comunitat.

Quan Isabel va parlar de la visita a la fàbrica on havia treballat, ara convertida en museu, vaig pensar que hauria estat una experiència molt emocionant per a ella. Recordar els anys de treball i veure com tot havia canviat segur que va ser molt especial. Vaig imaginar-me anant a un lloc del meu passat i recordant tots els bons moments.

També em va semblar molt important com Isabel ajuda els seus amics i veïns de la residència fent bufandes i mitjons. És increïble com ella sempre troba maneres de ser útil i de fer feliços els altres. Em vaig adonar que, encara que siguem joves, també podem fer coses per ajudar els altres.

En resum, la vida d'Isabel és un exemple increïble de resiliència i dedicació. Ens ha ensenyat moltes lliçons importants sobre la vida i la importància de no rendir-nos mai. La seva història m'ha inspirat a ser una persona millor i a valorar més les coses que tinc.

Després de la nostra visita, vaig pensar molt en el que Isabel ens havia explicat. Vaig compartir la seva història amb la meva família i ells també van quedar molt impressionats. Vaig decidir que vull ser més com Isabel: ajudar més als altres, no rendir-me mai i trobar felicitat en les petites coses.

La visita a la residència va ser una experiència molt enriquidora. Em va fer adonar-me que els avis tenen moltes coses a ensenyar-nos i que hem d'escoltar les seves històries. Espero poder tornar aviat i escoltar més històries com la d'Isabel.

Estructura del relat

Durant la nostra visita a la residència, també vam tenir l'oportunitat de parlar amb l'àvia Isabel. Ella va néixer el 30 de juliol de 1952 a Toledo. Ens va emocionar amb la seva història de vida, plena de moments difícils però també de molta determinació i coratge.

Infància i Joventut d'Isabel

Isabel es va traslladar a Mataró al barri de Cerdanyola quan tenia tres anys, perquè el seu pare treballava a la base militar de la ciutat. Quan el seu pare va morir per una operació al cor que va sortir malament, Isabel va ser criada principalment per la seva àvia, qui sempre va estar al seu costat.

Des de petita, Isabel era una persona sociable i servicial, i amb tretze anys va començar a treballar cosint a Can Marfà, a Mataró. Va combinar aquesta feina amb els seus estudis a l'escola Sant Josep Franciscanes. Malgrat les dificultats econòmiques, Isabel va seguir endavant. El seu somni era tenir una botiga de roba, però no ho va aconseguir. També impartia classes de sardanes, un ball tradicional català, mostrant la seva passió per la cultura i el ball.

Vida Adulta

Als vint-i-un anys, Isabel es va casar i es va dedicar a ser mare i a la llar, com era habitual a l'època. Amb el pas dels anys, Isabel va continuar compromesa amb la comunitat, participant com a voluntària a la Creu Roja i ensenyant sardanes. Als trenta-quatre anys va tenir el seu fill Vicenç, i ara gaudeix de tres nets: Laia, Martí i Joana.

Actualitat

Als seus setanta-dos anys, Isabel gaudeix de la vida a una residència de dia, on participa en diverses activitats com jocs i cuina, i cada dues setmanes rep la visita emocionant dels seus familiars. Recentment, va tenir l'oportunitat de visitar la fàbrica on havia treballat, ara convertida en museu, recordant amb afecte els seus anys laborals. Avui en dia, continua ajudant els seus amics i veïns de la residència fent bufandes i mitjons.

Moments Difícils durant la Dictadura

Isabel també ens va compartir com va viure moments difícils durant els anys de la dictadura, recordant com la falta de llibertat i les restriccions afectaven la seva vida diària i la de la seva família. Tot i això, sempre va trobar la força per tirar endavant i seguir contribuint a la seva comunitat amb el seu esperit actiu i solidari.

Passió per la Música

A més, Isabel ens va revelar la seva passió per la música i com, tot i les seves responsabilitats familiars, trobava temps per tocar el piano a casa seva i organitzar petites audicions amb els seus amics i veïns. La música sempre ha estat una part important de la seva vida, oferint-li consol i alegria en els moments més difícils.

Inspiració per a Tots Nosaltres

Ara, Isabel gaudeix de cada dia a la residència de dia, on ha teixit forts llaços d'amistat amb altres residents i segueix sent una font d'inspiració per a tots nosaltres. La seva energia i optimisme contagien a tots els qui tenen la sort de conèixer-la, demostrant que l'edat no és un impediment per continuar contribuint a la comunitat i gaudir plenament de la vida.

Isabel ens ha ensenyat que cada etapa de la vida té el seu propi valor i que cada experiència, ja sigui positiva o desafiadora, ens fa créixer i ens prepara per afrontar nous reptes amb coratge i determinació. La seva història és un testimoni viu de com l'amor i la dedicació poden enriquir no només la pròpia vida, sinó també la de tots els qui l'envolten.

Després d'aquesta visita, em sento molt afortunat d'haver escoltat aquestes històries. Els avis i les àvies ens han ensenyat molt sobre la vida, la resiliència i la importància de la comunitat. Espero poder tornar a visitar-los aviat i seguir aprenent d'ells. Gràcies a tots els avis i les àvies per compartir les vostres històries amb nosaltres.

(Alba Romero i Judith Torres)

Veus del Passat: Les Experiències Inoblidables d'Aurea i José

El dia 29, l'Institut Miquel Biada va visitar la Residència de Mataró Can Boada, on viuen avis i àvies de totes les edats. Era una jornada molt especial per a nosaltres, alumnes de primer d'ESO. Ens havien dit que passaríem el matí amb avis, escoltant les seves històries de vida i compartint moments amb ells. Ens feia molta il·lusió. Ens van assignar en parelles o grups de tres per estar amb un o dos avis. Jo i la meua companya vam tenir la sort d'estar amb l'Aurea, de 91 anys, i en José, de 77 anys. Des del primer moment, es notava que tots dos eren persones molt càlides i amb moltes ganes de compartir les seves experiències.

L'Aurea ens va mirar amb els seus ulls brillants i ens va dir: "Quan jo tenia la vostra edat, el món era molt diferent." En José, amb un somriure tranquil, va afegir: "Sí, molt diferent. Nosaltres vam viure durant el franquisme, una època molt dura per a tothom." Isabel es va traslladar a Mataró al barri de Cerdanyola quan tenia tres anys, perquè el seu pare treballava a la base militar de la ciutat. Quan el seu pare va morir per una operació al cor que va sortir malament, Isabel va ser criada principalment per la seva àvia, qui sempre va estar al seu costat. Des de petita, Isabel era una persona sociable i servicial, i amb tretze anys va començar a treballar cosint a Can Marfà, a Mataró. Va combinar aquesta feina amb els seus estudis a l'escola Sant Josep Franciscanes. Malgrat les dificultats econòmiques, Isabel va seguir endavant. El seu somni era tenir una botiga de roba, però no ho va aconseguir. També impartia classes de sardanes, un ball tradicional català, mostrant la seva passió per la cultura i el ball.

Quan l'Aurea tenia la nostra edat, el món era un lloc molt diferent. "De petita, no tenia joguines com vosaltres", ens va explicar. "Jugàvem amb el que trobàvem. Recordo que una vegada el meu pare em va fer una nina de fusta. Era el meu tresor més preuat." Ens va explicar com, de petita, havia de fer moltes tasques a casa. "Havia d'ajudar la meua mare a cuinar, netejar i cuidar els meus germans petits. No hi havia temps per jugar com vosaltres teniu ara."

Nosaltres vam néixer l'any 2010, però l'Aurea va néixer el 4 d'octubre del 1932 i en José el 25 d'abril del 1947. En José ens va explicar com, de petit, jugava amb coses senzilles com un cub que es transformava en un cercle. No podia sortir gaire per culpa de la

«EL RACÓ DE LES HISTÒRIES AMAGADES»

repressió del franquisme. L'Aurea, en canvi, no podia jugar fora de casa. Solien jugar amb els seus germans a casa, inventant-se jocs amb el que tenien.

Durant la guerra, la vida es va tornar encara més difícil. "El meu pare va ser cridat al front i vam quedar sols amb la meva mare. Passàvem molta por. Recordo els bombardejos i com ens amagàvem al soterrani de casa. Va ser una època molt dura", va dir amb els ulls plens de records dolorosos. L'Aurea i en José no van poder anar a l'escola ni a l'institut a causa del franquisme. En José va començar a treballar als 15 anys com a cabrer, passejant cabres per les muntanyes de Mataró. L'Aurea va començar a treballar als 8 anys, cosint roba. Ens van explicar com des de molt joves van haver d'assumir responsabilitats que ara ni ens imaginem.

Durant el franquisme, la vida era molt difícil. No podien comprar aliments com pa, llet, aigua, ous o llegums perquè no podien sortir gaire i tampoc tenien diners. Ens van explicar que sovint menjaven el primer que trobaven. En contrast, avui dia podem anar a la cuina i trobar un plat de sopa o de pasta. Aquesta diferència ens va fer pensar en com de privilegiats som.

En José i l'Aurea van passar molta por durant el franquisme, preocupats per la seva seguretat i per la manca d'aliments. No tenien diners per comprar menjar o mantenir la casa. Quan Franco va morir, també van sentir molta por pel futur, preguntant-se si la guerra continuaria o si la seva vida milloraria.

Ens van explicar que abans la vida estava molt estructurada: feies la mili a certa edat, et casaves jove, i la vida era molt més dura. No hi havia gasolina, cotxes moderns, ni fàbriques com avui dia. En canvi, ara tenim més llibertat i comoditats. Abans, a Mataró hi havia moltes fàbriques; ara en queden poques.

En José i l'Aurea ens van transmetre molta alegria per la nostra visita. L'Aurea estava una mica trista perquè fa entre 8 i 9 anys que està a la residència, però estava feliç per la nostra visita. En José portava només un mes a la residència i estava tranquil. Tots dos van participar molt en l'entrevista, explicant-nos coses de la seva vida amb gran detall.

Després d'escoltar aquestes històries, ens vam adonar de com eren de dures les vides dels nostres avis i àvies. Va ser una experiència molt enriquidora i ens va fer pensar en com valorem les coses que tenim avui dia. La seva resiliència i valentia són inspiradores i ens han ensenyat molt sobre la importància de no rendir-se mai. La visita a la residència va ser una experiència que mai oblidarem. Ens va donar una nova perspectiva sobre la

«EL RACÓ DE LES HISTÒRIES AMAGADES»

vida i la història, i ens va fer apreciar encara més les coses que tenim avui dia. Ens va ensenyar la importància de conèixer el nostre passat per poder valorar millor el present.

En José ens va explicar sobre el seu primer amor. "Vaig conèixer la Maria quan tenia 16 anys. Era una noia molt bonica i treballava a la fàbrica tèxtil del poble. Ens vam enamorar a primera vista. Però la vida no era fàcil i vam haver de lluitar molt per estar junts", va dir amb un somriure nostàlgic. Tot i les dificultats, en José i l'Aurea també tenien moments de felicitat. "Jugàvem al carrer amb els altres nens del barri. Fèiem servir rodes de bicicleta com a aros i jugàvem a fer-los rodar. També jugàvem a amagar-nos i a saltar la corda", va recordar en José. L'Aurea ens va parlar de les seves distraccions favorites. "A casa, la meva mare ens explicava històries a la vora del foc. També m'agradava molt llegir, però els llibres eren un luxe que no sempre podíem permetre'ns."

Ens va sorprendre molt saber que ni l'Aurea ni en José van poder anar gaire a l'escola. "Els meus pares no tenien diners per pagar l'escola, i a més, durant la guerra, moltes escoles van tancar", va dir l'Aurea. En José va afegir: "Jo només vaig poder anar a l'escola fins als 10 anys. Després vaig haver de treballar per ajudar la meva família." Treballar des de molt joves era una realitat per a molts nens d'aquella època. En José ens va explicar com, als 15 anys, ja treballava com a cabrer. "Passejava les cabres per les muntanyes de Mataró. Era una feina dura, però em sentia orgullós de poder ajudar la meva família." L'Aurea, en canvi, va començar a treballar als 8 anys. "Cosia roba des de ben petita. La meva mare em va ensenyar a cosir i així vaig poder contribuir a l'economia familiar. Vaig continuar cosint tota la meva vida."

Després de parlar amb l'Aurea i en José, ens vam adonar de com han canviat les coses des de la seva infància. Ens van explicar que abans, la vida era molt més difícil. "No teníem els luxes que teniu vosaltres avui dia. Tot era molt més senzill, però també molt més dur", va dir l'Aurea. En José va afegir: "La tecnologia ha canviat molt les nostres vides. Quan érem joves, no hi havia mòbils ni ordinadors. Les comunicacions eren molt més limitades. Avui dia, tot és molt més fàcil amb la tecnologia."

Malgrat les dificultats, l'Aurea i en José van poder complir alguns dels seus somnis. "Sempre vaig voler tenir una casa pròpia, i finalment ho vaig aconseguir", va dir l'Aurea amb orgull. En José va somriure i va afegir: "Jo sempre vaig somiar amb tenir una família i ho vaig aconseguir. Tinc quatre fills i vuit néts. Són la meva il·lusió i la meva raó de viure."

Estructura del relat

La Trobada

Ens van assignar en parelles o grups de tres per estar amb un o dos avis. Jo i la meva companya vam tenir la sort d'estar amb l'Aurea, de 91 anys, i en José, de 77 anys. Des del primer moment, es notava que tots dos eren persones molt càlides i amb moltes ganes de compartir les seves experiències.

Les Primeres Paraules

L'Aurea ens va mirar amb els seus ulls brillants i ens va dir: "Quan jo tenia la vostra edat, el món era molt diferent." En José, amb un somriure tranquil, va afegir: "Sí, molt diferent. Nosaltres vam viure durant el franquisme, una època molt dura per a tothom."

La Infància de l'Aurea

Quan l'Aurea quan tenia la nostra edat, el món era un lloc molt diferent. "De petita, no tenia joguines com vosaltres", ens va explicar. "Jugàvem amb el que trobàvem. Recordo que una vegada el meu pare em va fer una nina de fusta. Era el meu tresor més preuat."

Ens va explicar com, de petita, havia de fer moltes tasques a casa. "Havia d'ajudar la meva mare a cuinar, netejar i cuidar els meus germans petits. No hi havia temps per jugar com vosaltres teniu ara."

Infància Durant el Franquisme

Nosaltres vam néixer l'any 2010, però l'Aurea va néixer el 4 d'octubre del 1932 i en José el 25 d'abril del 1947. En José ens va explicar com, de petit, jugava amb coses senzilles com un cub que es transformava en un cercle. No podia sortir gaire per culpa de la repressió del franquisme. L'Aurea, en canvi, no podia jugar fora de casa. Solien jugar amb els seus germans a casa, inventant-se jocs amb el que tenien.

La Guerra i les Seves Conseqüències

Durant la guerra, la vida es va tornar encara més difícil. "El meu pare va ser cridat al front i vam quedar sols amb la meva mare. Passàvem molta por. Recordo els bombardejos i com ens amagàvem al soterrani de casa. Va ser una època molt dura", va dir amb els ulls plens de records dolorosos.

L'Escola que No Va Ser

L'Aurea i en José no van poder anar a l'escola ni a l'institut a causa del franquisme. En José va començar a treballar als 15 anys com a cabrer, passejant cabres per les muntanyes de Mataró. L'Aurea va començar a treballar als 8 anys, cosint roba. Ens van explicar com des de molt joves van haver d'assumir responsabilitats que ara ni ens imaginem.

La Lluita per l'Alimentació

Durant el franquisme, la vida era molt difícil. No podien comprar aliments com pa, llet, aigua, ous o llegums perquè no podien sortir gaire i tampoc tenien diners. Ens van explicar que sovint menjaven el primer que trobaven. En contrast, avui dia podem anar a la cuina i trobar un plat de sopa o de pasta. Aquesta diferència ens va fer pensar en com de privilegiats som.

Sobreviure en Temps Durs

En José i l'Aurea van passar molta por durant el franquisme, preocupats per la seva seguretat i per la manca d'aliments. No tenien diners per comprar menjar o mantenir la casa. Quan Franco va morir, també van sentir molta por pel futur, preguntant-se si la guerra continuaria o si la seva vida milloraria.

La Societat que Canvia

Ens van explicar que abans la vida estava molt estructurada: feies la mili a certa edat, et casaves jove, i la vida era molt més dura. No hi havia gasolina, cotxes moderns, ni fàbriques com avui dia. En canvi, ara tenim més llibertat i comoditats. Abans, a Mataró hi havia moltes fàbriques; ara en queden poques.

La Vida a la Residència

En José i l'Aurea ens van transmetre molta alegria per la nostra visita. L'Aurea estava una mica trista perquè fa entre 8 i 9 anys que està a la residència, però estava feliç per la nostra visita. En José portava només un mes a la residència i estava tranquil. Tots dos van participar molt en l'entrevista, explicant-nos coses de la seva vida amb gran detall.

Les Conclusions

Després d'escoltar aquestes històries, ens vam adonar de com eren de dures les vides dels nostres avis i àvies. Va ser una experiència molt enriquidora i ens va fer pensar en com valorem les coses que tenim avui dia. La seva resiliència i valentia són inspiradores i ens han ensenyat molt sobre la importància de no rendir-se mai.

La visita a la residència va ser una experiència que mai oblidarem. Ens va donar una nova perspectiva sobre la vida i la història, i ens va fer apreciar encara més les coses que tenim avui dia. Ens va ensenyar la importància de conèixer el nostre passat per poder valorar millor el present.

El Primer Amor

En José ens va explicar sobre el seu primer amor. "Vaig conèixer la Maria quan tenia 16 anys. Era una noia molt bonica i treballava a la fàbrica tèxtil del poble. Ens vam enamorar a primera vista. Però la vida no era fàcil i vam haver de lluitar molt per estar junts", va dir amb un somriure nostàlgic.

Els Jocs i les Distraccions

Tot i les dificultats, en José i l'Aurea també tenien moments de felicitat. "Jugàvem al carrer amb els altres nens del barri. Fèiem servir rodes de bicicleta com a aros i jugàvem a fer-los rodar. També jugàvem a amagar-nos i a saltar la corda", va recordar en José.

L'Aurea ens va parlar de les seves distraccions favorites. "A casa, la meva mare ens explicava històries a la vora del foc. També m'agradava molt llegir, però els llibres eren un luxe que no sempre podíem permetre'ns."

L'Educació que «No Va Ser»

Ens va sorprendre molt saber que ni l'Aurea ni en José van poder anar gaire a l'escola. "Els meus pares no tenien diners per pagar l'escola, i a més, durant la guerra, moltes escoles van tancar", va dir l'Aurea. En José va afegir: "Jo només vaig poder anar a l'escola fins als 10 anys. Després vaig haver de treballar per ajudar la meva família."

El Treball Des de Joves

Treballar des de molt joves era una realitat per a molts nens d'aquella època. En José ens va explicar com, als 15 anys, ja treballava com a cabrer. "Passejava les cabres per les muntanyes de Mataró. Era una feina dura, però em sentia orgullós de poder ajudar la meva família."

L'Aurea, en canvi, va començar a treballar als 8 anys. "Cosia roba des de ben petita. La meva mare em va ensenyar a cosir i així vaig poder contribuir a l'economia familiar. Vaig continuar cosint tota la meva vida."

Les Diferències Entre Abans i Ara

Després de parlar amb l'Aurea i en José, ens vam adonar de com han canviat les coses des de la seva infància. Ens van explicar que abans, la vida era molt més difícil. "No teníem els luxes que teniu vosaltres avui dia. Tot era molt més senzill, però també molt més dur", va dir l'Aurea.

En José va afegir: "La tecnologia ha canviat molt les nostres vides. Quan érem joves, no hi havia mòbils ni ordinadors. Les comunicacions eren molt més limitades. Avui dia, tot és molt més fàcil amb la tecnologia."

Els Somnis Complerts

Malgrat les dificultats, l'Aurea i en José van poder complir alguns dels seus somnis.

"Sempre vaig voler tenir una casa pròpia, i finalment ho vaig aconseguir", va dir l'Aurea amb orgull. En José va somriure i va afegir: "Jo sempre vaig somiar amb tenir una família i ho vaig aconseguir. Tinc quatre fills i vuit néts. Són la meva il·lusió i la meva raó de viure."

Canvi en la Vida Diària

Abans, la vida diària era molt diferent.

(Roser Mogas i Izan Ortego)

Cròniques de Josep Maria: Un Viatge Inoblidable al Passat

El dia 29, els alumnes de 1r d'ESO de l'Institut Miquel Biada vam embarcar-nos en una aventura extraordinària cap a la residència de Can Boada, a Mataró. Amb la finalitat de recollir les històries dels avis per a un llibre comunitari, vam arribar amb l'esperança de capturar i compartir les seves experiències per a les generacions futures. Aquest projecte no només ens enriqueix com a individus, sinó que també enforteix els llaços comunitaris.

Josep Maria, nascut el 1941, va ser el nostre primer entrevistat. Amb 83 anys, ens va rebre amb una calidesa que reflectia una vida plena d'aventures i aprenentatges. Tot i que no va viure la Segona Guerra Mundial, les històries contades per la seva mare li van oferir una visió intensa dels temps difícils que van viure moltes generacions. Josep Maria es va descriure com una persona tímida però hiperactiva, una combinació intrigant que va despertar la nostra curiositat. Ens va revelar que el FC Barcelona va intentar fitxar-lo quan era jove, però va haver de rebutjar l'oportunitat perquè la seva família no tenia els mitjans per suportar una carrera en el futbol professional. Això el va conduir cap a altres interessos i reptes a la vida.

Recordant els seus dies d'escolaritat, Josep Maria va compartir que, malgrat ser un estudiant brillant, va decidir deixar els estudis en un punt per seguir altres camins. La seva vida va prendre una altra direcció quan va decidir aprendre a conduir i va comprar el seu primer cotxe de segona mà, una experiència que, al començament, va estar marcada per un incident a l'autopista. En les seves paraules, Josep Maria ens va recordar la importància de l'educació en la consecució dels nostres objectius de vida. Va destacar que, sense una preparació adequada, és difícil assegurar un futur estable. Aquest missatge ens va impactar profundament i va ser una lliçó que ens va motivar a apreciar les oportunitats que tenim avui en dia.

Amb una perspectiva única, Josep Maria va comparar el paisatge urbà d'abans amb el d'ara. Va notar com les cases eren més petites i modestes en comparació amb els moderns gratacels que ara dominen l'horitzó de les ciutats. Va comentar també sobre la proliferació de restaurants sofisticats i la diversitat d'opcions que ara tenim per gaudir de la gastronomia. Les seves memòries de la dictadura de Franco van ser les més commovedores. Va descriure com la seva vida i la de la seva família van ser afectades pel

«EL RACÓ DE LES HISTÒRIES AMAGADES»

règim autoritari, on el català era reprimit i la llibertat personal era severament limitada. Va relatar experiències d'angoixa i por, subratllant la crueltat que es va viure durant aquells temps foscos.

Josep Maria va obrir el seu cor quan va parlar de la seva família. Als 26 anys, va ser beneït amb el naixement d'un fill, Arnau, seguit de la seva estimada filla, Laura, als 32 anys. Malgrat les dificultats econòmiques, va intentar proporcionar-los l'educació que va poder, fins i tot oferint-los classes a casa per assegurar que tinguessin el millor començament possible a la vida. Va ser amb un cor greu que ens va parlar de la pèrdua de la seva estimada esposa, víctima d'una malaltia greu i contagiosa que va marcar un punt d'inflexió dolorós a la seva vida. Aquest tràgic esdeveniment va deixar una empremta profunda en Josep Maria, privant-lo del son i enviant-lo en un viatge emocional que el va fer reflexionar profundament sobre la fragilitat de la vida i el valor dels moments compartits amb éssers estimats.

Mirant enrere, Josep Maria ens va oferir una visió fascinant de com han canviat les coses al llarg dels anys. Recorda amb nostàlgia les cases petites i modestes del passat, en contrast amb els imponents gratacels i la sofisticació dels restaurants actuals. A més, va parlar de la seva experiència durant la dictadura de Franco, descrivint-la com una època terrorífica on parlar català podia tenir conseqüències devastadores, incloent-hi la mort o l'empresonament.

La vida familiar de Josep Maria va ser un tema que va abordar amb gran afecte. Als 26 anys va tenir un fill, Arnau, i als 32 una filla, Laura. Tot i les dificultats econòmiques, va fer tot el possible per proporcionar-los l'educació que ell considerava crucial. Quan els recursos van ser limitats, va optar per ensenyar-los personalment a casa, una decisió que va resultar ser no només econòmica sinó també profundament satisfactòria per a la seva família. Josep Maria conclou les seves narratives amb una mirada contemplativa sobre la seva pròpia vida i els canvis monumentals que ha presenciats. Malgrat les dificultats i les pèrdues, expressa gratitud per les experiències que ha viscut i les lliçons que ha après al llarg del camí. La seva història no només ens ha il·luminat sobre el passat, sinó que també ens ha inspirat a valorar el present i a esperar amb optimisme el futur.

Amb les seves paraules i experiències, Josep Maria ha contribuït a enriquir el llibre comunitari de Can Boada, que ara reposarà a les biblioteques del barri de Mataró. Aquest projecte no només captura la riquesa de les vides dels nostres avis, sinó que també

«EL RACÓ DE LES HISTÒRIES AMAGADES»

serveix com un testimoni del poder de la narrativa per connectar les generacions i preservar la memòria col·lectiva. Així, amb cada pàgina d'aquest llibre, celebrem la diversitat d'experiències i les inestimables lliçons que ens ofereixen les històries de vida com la de Josep Maria, un record constant de la resiliència humana i la importància de compartir les nostres històries amb el món.

Estructura del relat

Capítol 1: La Trobada a Can Boada

El dia 29, els alumnes de 1r d'ESO de l'Institut Miquel Biada vam embarcar-nos en una aventura extraordinària cap a la residència de Can Boada, a Mataró. Amb la finalitat de recollir les històries dels avis per a un llibre comunitari, vam arribar amb l'esperança de capturar i compartir les seves experiències per a les generacions futures. És un projecte que no només ens enriqueix com a individus, sinó que també enforteix els llaços comunitaris.

Capítol 2: La Vida a Traves dels Ulls de Josep Maria

Presentació de Josep Maria

Josep Maria, nascut el 1941, va ser el nostre primer entrevistat. Amb 83 anys, ens va rebre amb una calidesa que reflectia una vida plena d'aventures i aprenentatges. Tot i que va perdre la oportunitat de viure la Segona Guerra Mundial, les històries contades per la seva mare li van oferir una visió intensa dels temps difícils que van viure moltes generacions.

Contrastos de Personalitat

Josep Maria es va descriure com una persona tímida però hiperactiva, una combinació intrigant que va despertar la nostra curiositat. Ens va revelar que el FC Barcelona va intentar fitxar-lo quan era jove però va haver de rebutjar l'oportunitat perquè la seva família no tenia els mitjans per suportar una carrera en el futbol professional. Això el va conduir cap a altres interessos i reptes a la vida.

Capítol 3: L'Escolta de les Lliçons del Passat

Una Joventut Diferent

Recordant els seus dies d'escolaritat, Josep Maria va compartir que, malgrat ser un estudiant brillant, va decidir deixar els estudis en un punt per seguir altres camins. La seva vida va prendre una altra direcció quan va decidir aprendre a conduir i va comprar el seu primer cotxe de segona mà, una experiència que, al començament, va estar marcada per un incident a l'autopista.

La Importància de l'Educació i la Persistència

En les seves paraules, Josep Maria ens va recordar la importància de l'educació en la consecució dels nostres objectius de vida. Va destacar que, sense una preparació adequada, és difícil assegurar un futur estable. Aquest missatge ens va impactar profundament i va ser una lliçó que ens va motivar a apreciar les oportunitats que tenim avui en dia.

Capítol 4: El Canvi del Paisatge Urbà

Transformacions de la Societat

Amb una perspectiva única, Josep Maria va comparar el paisatge urbà d'abans amb el d'ara. Va notar com les cases eren més petites i modestes en comparació amb els moderns rascacels que ara dominen l'horitzó de les ciutats. Va comentar també sobre la proliferació de restaurants sofisticats i la diversitat d'opcions que ara tenim per gaudir de la gastronomia.

Memòries de la Dictadura

Les seves memòries de la dictadura de Franco van ser les més commovedores. Va descriure com la seva vida i la de la seva família van ser afectades pel règim autoritari, on el català era reprimat i la llibertat personal era severament limitada. Va relatar experiències d'angoixa i por, subratllant la crueltat que es va viure durant aquells temps foscos.

Capítol 5: Les Experiències Familiars

Moments d'Intimitat

Josep Maria va obrir el seu cor quan va parlar de la seva família. Als 26 anys, va ser beneït amb el naixement d'un fill, Arnau, seguit de la seva estimada filla, Laura, als 32 anys. Malgrat les dificultats econòmiques, va intentar proporcionar-los l'educació que va poder, fins i tot oferint-los classes a casa per assegurar que tinguessin el millor començament possible a la vida.

El Pesar de la Pèrdua

Va ser amb un cor greu que ens va parlar de la pèrdua de la seva estimada esposa, víctima d'una malaltia greu i contagiosa que va marcar un punt d'inflexió dolorós a la seva vida. Aquest tràgic esdeveniment va deixar una empremta profunda en Josep Maria, privant-lo del son i enviant-lo en un viatge emocional que el va fer reflexionar profundament sobre la fragilitat de la vida i el valor dels moments compartits amb éssers estimats.

Capítol 4: Reflexions sobre els Canvis al Llarg del Temps

Una Mirada al Passat i al Present

Mirant enrere, Josep Maria ens va oferir una visió fascinant de com han canviat les coses al llarg dels anys. Recorda amb nostàlgia les cases petites i modestes del passat, en contrast amb els imponents rascacels i la sofisticació dels restaurants actuals. A més, va parlar de la seva experiència durant la dictadura de Franco, descrivint-la com una època terrorífica on parlar català podia tenir conseqüències devastadores, incloent-hi la mort o l'empresonament.

Capítol 5: La Vida Familiar i l'Educació dels Fillols

El Regal de la Paternitat

La vida familiar de Josep Maria va ser un tema que va abordar amb gran afecte. Als 26 anys va tenir un fill, Arnau, i als 32 una filla, Laura. Tot i les dificultats econòmiques, va fer tot el possible per proporcionar-los l'educació que ell considerava crucial. Quan els recursos van ser limitats, va optar per ensenyar-los personalment a casa, una decisió que

«EL RACÓ DE LES HISTÒRIES AMAGADES»

va resultar ser no només econòmica sinó també profundament satisfactòria per a la seva família.

Capítol 6: Reflexions Finals i Lliçons de Vida

Conclusions

Josep Maria conclou les seves narratives amb una mirada contemplativa sobre la seva pròpia vida i els canvis monumentals que ha presenciats. Malgrat les dificultats i les pèrdues, expressa gratitud per les experiències que ha viscut i les lliçons que ha après al llarg del camí. La seva història no només ens ha il·luminat sobre el passat, sinó que també ens ha inspirat a valorar el present i a esperar amb optimisme el futur.

Epíleg: Un Tribut a les Històries de Vida

El Llibre Comunitari de Can Boada

Amb les seves paraules i experiències, Josep Maria ha contribuït a enriquir el llibre comunitari de Can Boada, que ara reposarà a les biblioteques del barri de Mataró. Aquest projecte no només captura la riquesa de les vides dels nostres avis, sinó que també serveix com un testimoni del poder de la narrativa per connectar les generacions i preservar la memòria col·lectiva.

Així, amb cada pàgina d'aquest llibre, celebrem la diversitat d'experiències i les inestimables lliçons que ens ofereixen les històries de vida com la de Josep Maria, un record constant de la resiliència humana i la importància de compartir les nostres històries amb el món.

(Adam L'Hajji)

"Les Memòries d'Antoni Reniu: Un Mataroní Ple d'Històries"

Antoni Reniu i Puig és un home que ha viscut una vida plena de records i experiències al llarg de vuitanta-nou anys d'història. Va néixer a Mataró, a la plaça Santa Anna, al cor del centre històric, on el cafè de la plaça era el punt de trobada per a la comunitat local. Des de la seva infantesa, Antoni ha estat testimoni de canvis profundament transformadors que han marcat la història d'Espanya, des de la Guerra Civil fins als avanços tecnològics del segle XXI. Antoni va venir al món l'any 1935, en un moment en què encara no existien els telèfons mòbils ni les càmeres digitals que capturen imatges en color amb una claredat impressionant. Els seus records d'infantesa estan teixits amb les rialles dels amics i els jocs a l'aire lliure, lluny de les distraccions digitals de l'era moderna.

El curs de la vida d'Antoni va canviar radicalment el 17 de juliol de 1936, quan els generals Emilio Mola i Francisco Franco van encapçalar una rebel·lió contra la República. Encara que Antoni només tenia un any en aquell moment, els efectes de la guerra i la postguerra van modelar la seva infantesa i adolescència. Les històries que ha compartit revelen un temps marcat per la por, la necessitat i la resiliència. Recorda com els seus pares lluitaven per trobar menjar enmig de l'escassetat i la incertesa, mentre que les pèrdues humanes i les dificultats eren una realitat quotidiana per a moltes famílies.

Malgrat els temps difícils, Antoni va intentar fer el seu camí. Com tants altres nens de la seva generació, va començar a treballar a una edat jove per ajudar la seva família. Als dotze anys, ja estava involucrat en tasques que avui semblarien impensables per als joves de la seva edat. La seva educació, tot i que interrompuda per les necessitats econòmiques, va ser una lluita constant per aconseguir un equilibri entre el treball i l'aprenentatge. Amb el temps, Antoni es va casar i va tenir un fill, a qui ha vist créixer i convertir-se en pare. Tot i les pèrdues personals i els obstacles, Antoni ha trobat força en les petites coses de la vida, com les visites familiars i les històries compartides amb altres residents de la seva residència actual.

En la seva etapa més avançada de la vida, Antoni reflexiona sobre la importància de la família, les amistats i les experiències que han definit la seva existència. Amb un toc d'humor, parla dels nous reptes tecnològics, com els telèfons mòbils que ara són part del seu dia a dia, gràcies a la paciència i la dedicació del seu estimat net. I així és com Antoni

«EL RACÓ DE LES HISTÒRIES AMAGADES»

Reniu i Puig ha viscut, una vida marcada per la resiliència i la determinació, una història que no és un conte de fades perfecte, sinó una narrativa rica en experiències humanes. Com tots, ha conegut moments de llum i d'ombra, però és la seva perseverança la que l'ha portat fins aquí, a compartir aquesta història amb tots nosaltres.

Estructura del relat

Història d'Antoni

Antoni Reniu i Puig és un home que ha viscut una vida plena, plena de records i experiències que abracen més de vuitanta-nou anys d'història. Va néixer a Mataró, a la plaça Santa Anna, al cor del centre històric, on el cafè de la plaça era el punt de trobada per a la comunitat local. Des de la seva infantesa, Antoni ha estat testimoni de canvis profundament transformadors que han marcat la història d'Espanya, des de la Guerra Civil fins als avanços tecnològics del segle XXI.

Antoni va venir al món l'any 1935, en un moment en què encara no existien els telèfons mòbils ni les càmeres digitals que capturen imatges en color amb una claredat impressionant. Els seus records d'infantesa estan teixits amb les rialles dels amics i els jocs a l'aire lliure, lluny de les distraccions digitals de l'era moderna.

La Guerra Civil i la Postguerra

El curs de la vida d'Antoni va canviar radicalment el 17 de juliol de 1936, quan els generals Emilio Mola i Francisco Franco van encapçalar una rebel·lió contra la República. Encara que Antoni només tenia un any en aquell moment, els efectes de la guerra i la postguerra van modelar la seva infantesa i adolescència. Les històries que ha compartit revelen un temps marcat per la por, la necessitat i la resiliència. Recorda com els seus pares lluitaven per trobar menjar enmig de l'escassetat i la incertesa, mentre que les pèrdues humanes i les dificultats eren una realitat quotidiana per a moltes famílies.

Educació i Treball

Malgrat els temps difícils, Antoni va intentar fer el seu camí. Com tants altres nens de la seva generació, va començar a treballar a una edat jove per ajudar la seva família. Als dotze anys, ja estava involucrat en tasques que avui semblarien impensables per als joves de la seva edat. La seva educació, tot i que interrompuda per les necessitats

«EL RACÓ DE LES HISTÒRIES AMAGADES»

econòmiques, va ser una lluita constant per aconseguir un equilibri entre el treball i l'aprenentatge.

El Pas del Temps

Amb el temps, Antoni es va casar i va tenir un fill, a qui ha vist créixer i convertir-se en pare a la seva tornada. Tot i les pèrdues personals i els obstacles, Antoni ha trobat força en les petites coses de la vida, com les seves visites familiars i les històries compartides amb altres residents de la seva residència actual.

Reflexions sobre la Vida

En la seva etapa més avançada de la vida, Antoni reflexiona sobre la importància de la família, les amistats i les experiències que han definit la seva existència. Amb un toc d'humor, parla dels nous reptes tecnològics, com els telèfons mòbils que ara són part del seu dia a dia, gràcies a la paciència i la dedicació del seu estimat net.

Conclusions

I així és com Antoni Renu i Puig ha viscut, una vida marcada per la resiliència i la determinació, una història que no és un conte de fades perfecte, sinó una narrativa rica en experiències humanes. Com tots, ha conegut moments de llum i d'ombra, però és la seva perseverança la que l'ha portat fins aquí, a compartir aquesta història amb tots nosaltres.

(Saray Ruiz, Alba Tudela i Ares Villoro)

"Relats de Vida: Històries de Resiliència i Superació de Maria Hidalgo, Paco i Maria Martínez"

Maria Hidalgo, nascuda el 1935 a Montijo, Badajoz, va créixer en un entorn rural, on els recursos eren escassos i les dificultats diàries. La seva infantesa va ser marcada per la pèrdua del seu pare, un fet que va obligar la seva mare a treballar sense descans per mantenir la família. Malgrat les dificultats, Maria recorda amb estima les tardes d'estiu al camp, jugant amb els seus germans entre els arbres i riure's amb ells mentre collien fruites del bosc.

Una de les anècdotes més significatives de Maria és la seva decisió de traslladar-se a Catalunya després de casar-se. Aquesta decisió va ser presa amb la intenció de cercar un futur millor. El seu marit ja vivia a Catalunya, treballant durament per estalviar diners. El viatge va ser llarg i ple d'incerteses, però Maria va mantenir l'esperança viva. Quan va arribar a la seva nova llar, es va dedicar a crear un ambient càlid i acollidor, una tasca que va fer amb amor i dedicació.

Paco, nascut el 1927 a Huétor Tájar, Granada, va viure de primera mà els horrors de la Guerra Civil Espanyola. Amb només nou anys, va haver d'enfrontar-se a la dura realitat de veure el seu pare marxar cap al front. Les nits eren plenes de por, amb el so constant de les bombes i les sirenes d'alarma. Paco recorda una vegada que, mentre jugava amb altres nens al carrer, van haver de córrer a amagar-se en un refugi quan van sonar les alarmes. Aquell moment va ser un recordatori constant de la fragilitat de la vida.

Després de la guerra, Paco va decidir buscar una vida millor a Catalunya. Va viatjar en tren, portant amb ell només unes poques pertinences i molts somnis. A Catalunya, va trobar feina ràpidament gràcies a la seva dedicació i habilitats. La seva primera feina va ser en una fàbrica de tèxtils, on va treballar llargues hores per estalviar diners i enviar part dels seus ingressos a la seva família a Granada. Amb el temps, va aconseguir establir-se i fins i tot va comprar una petita casa, un somni que semblava impossible en els seus anys de joventut.

Maria Martínez, nascuda el 1930 a Caravaca de la Cruz, Múrcia, també va viure les dures conseqüències de la postguerra. Amb només dotze anys, va començar a treballar en una

«EL RACÓ DE LES HISTÒRIES AMAGADES»

fàbrica tèxtil per ajudar la seva família. Les condicions eren dures, amb jornades llargues i poc temps per a l'oci. Malgrat tot, Maria trobava alegria en les petites coses, com les festes locals i les reunions familiars on compartien històries i rialles.

Maria sempre va tenir un esperit aventurer. Quan va decidir traslladar-se a Catalunya, va ser un acte de valentia i determinació. A Catalunya, va trobar feina en una fàbrica tèxtil i va començar a construir una nova vida. Una de les seves anècdotes preferides és la història del dia que va conèixer el seu futur marit en una festa local. Va ser amor a primera vista, i des de llavors van ser inseparables. Junts, van crear una família i van superar moltes dificultats amb amor i dedicació.

Aquestes històries de vida són més que simples relats del passat; són un testimoni viu de la capacitat humana per sobreviure i prosperar malgrat les adversitats. Els nets i besnets de Maria Hidalgo, Paco i Maria Martínez escolten aquestes històries amb ulls brillants i cors plens d'admiració. Aprenen que el coratge i la perseverança poden superar qualsevol obstacle, i que les dificultats del passat no determinen el futur.

El llegat d'aquests avis és un recordatori constant que, tot i les circumstàncies adverses, sempre hi ha esperança i possibilitats. La seva resiliència ens ensenya que cada dia és una nova oportunitat per construir un futur millor. Aquestes històries, plenes de vida i experiències, continuen inspirant generacions, demostrant que el passat ens forma, però no ha de limitar el nostre futur.

Amb aquest llibre, volem retre homenatge a la força i la valentia de Maria Hidalgo, Paco i Maria Martínez, i a tots aquells que han viscut i superat moments difícils. Les seves històries són un far d'esperança i un testament del poder de l'esperit humà.

En un racó de Catalunya resideixen tres persones extraordinàries, que van viure i van sobreviure a èpoques de gran dificultat i canvi: Maria Hidalgo, Paco i Maria Martínez. Cada un amb la seva pròpia història, van compartir experiències marcades per la guerra i la posguerra, on la vida es presentava com un repte diari d'adaptació i supervivència.

Estructura del relat

Maria Hidalgo: De Montijo a Catalunya

Maria Hidalgo, nascuda a Montijo, Badajoz, va arribar a Catalunya després de casar-se amb el seu estimat, qui ja residia aquí. Així va començar la seva nova vida en una terra desconeguda, però acollidora. Amb el pas dels anys, Maria va criar els seus fills i va participar activament en la comunitat, aportant el caliu del seu origen extremeny i l'esperit de superació que la va caracteritzar sempre.

Paco: La Resistència i l'Adaptació

Paco, nascut a Huétor Tájar, Granada, va arribar a Catalunya amb 27 anys, després d'haver viscut els horrors de la guerra. Va ser un dels pocs membres de la seva família que va sobreviure als tràgics esdeveniments del conflicte. Amb una determinació ferma, Paco es va establir a Catalunya, trobant treball, construint una llar i, finalment, fent-se un lloc en una societat que li va oferir l'oportunitat de començar de nou.

Maria Martínez: De Caravaca de la Cruz a Catalunya

Maria Martínez, originària de Caravaca de la Cruz, Murcia, va decidir unir-se al seu destí a Catalunya als 21 anys. Amb el suport del seu oncle que ja vivia aquí, va trobar feina i va començar a construir la seva pròpia independència. Va ser una època d'aprenentatge i creixement personal, que culminaria en una vida plena i satisfactòria a la seva nova llar.

Experiències de Guerra i Postguerra

Els tres van viure experiències úniques durant la guerra i la posguerra. Recorden les dificultats per trobar menjar, l'absència de recursos bàsics com la roba i l'entreteniment, i les pèrdues de familiars i amics. La guerra els va ensenyar la resiliència i la capacitat d'adaptació en circumstàncies extremadament difícils.

Vida Després de la Guerra: Reconstrucció i Esperança

Després del conflicte, la vida va començar a normalitzar-se lentament. Hi va haver més accés a aliments, les oportunitats de treball van créixer i les comunitats es van unir per ajudar-se mútuament a reconstruir el país. Per Maria Hidalgo, Paco i Maria Martínez, això va representar un nou començament, on van poder establir-se, formar família i contribuir al progrés de la societat.

«EL RACÓ DE LES HISTÒRIES AMAGADES»

El Camí Cap a una Nova Vida a Catalunya

Amb el temps, aquests valents individus van aconseguir adaptar-se i prosperar en la seva nova terra. Van fer amistats, van celebrar èxits personals i van contribuir al creixement de les seves comunitats. La seva dedicació i fortalesa van ser un exemple per a les generacions posteriors, demostrant que, malgrat els temps difícils, sempre hi ha esperança i la possibilitat de construir una vida millor.

El Llegat de Maria Hidalgo, Paco i Maria Martínez

Avui dia, aquestes històries continuen inspirant i educant. Els seus nets i besnets escolten amb admiració els relats de com van superar les adversitats i van abraçar les oportunitats que se'ls van presentar. És un testimoni del coratge humà i la perseverança, recordant-nos que el passat ens forma, però no ha de limitar el nostre futur.

(Alex Gonzalez i Lucas Jimenez)

Històries de Resistència: La Vida de Aura i Josefa

Avui, els alumnes de 1r A de l'Institut Miquel Biada hem anat a parlar amb els avis i les àvies de la residència sobre els seus records i experiències. Volíem saber com era la vida durant la Guerra Civil Espanyola, quines dificultats van passar i com eren les condicions de vida en aquella època. Els avis i les àvies ens han rebut molt amablement, i les cuidadores de la residència ens han ajudat molt, explicant-nos les dificultats que van viure els residents. Ens han permès fer totes les preguntes que volíem, i per això els estem molt agraïts. Gràcies per tot!

Hem parlat amb dues àvies, l'Aura i la Josefa. Les dues han estat molt amables i ens han explicat moltes coses interessants. Aquí us deixo les seves històries. L'Aura és una dona gran amb una memòria una mica escassa a causa de la seva edat. Ens va explicar que va néixer en un poble gran a l'Equador. Ens va relatar que un dia, durant un tiroteig, es va haver d'amagar sota el llit mentre la seva casa era destrossada. La pobresa en aquella època era horrorosa, i recuperar-se d'aquell incident va ser molt difícil. Actualment, l'Aura no està gaire bé perquè no surt gaire i té problemes per dormir. Ens va dir que la gent de la residència és molt amable, cosa que aprecia molt perquè avui en dia no és fàcil trobar persones així.

La Josefa, en canvi, ens va explicar moltes coses sobre el seu passat i la seva família, sobretot del seu pare. Té 92 anys, tres fills i cinc germanes. Ens va dir que li fa mal el cap, té sinusitis i està marejada. No té ganes de fer res i es passa el dia a la seva habitació. No li deixen sortir i se sent molt sola perquè fa molts anys que està a la residència. Ens va explicar que es va caure i es va trencar el braç, cosa que li va afectar molt, i des de llavors res ha estat igual. Va néixer en un poble de València anomenat Alcántara. No va viure la Guerra Civil Espanyola, però el seu pare li va explicar moltes coses. Ens va dir que al seu oncle el van tancar a la presó quan tenia 18 anys, sense cap motiu, durant tres anys.

La Josefa ens va explicar que va treballar molt dur durant la seva vida. Va treballar tant que al final no podia ni mantenir-se dreta. Ens va dir que durant la guerra queien bombes i al seu marit li va caure una bomba al peu, cosa que va fer que li haguessin d'amputar una cama. Ens va dir que ho va passar molt malament i que no desitja això a ningú. Malgrat tot, la Josefa ens va demostrar que és una dona molt valenta. Ens va fer riure, ens vam divertir molt amb ella i vam aprendre molt de la seva història. Ens va dir que no li tenia por a res, ni tan sols a matar una serp amb les seves mans.

«EL RACÓ DE LES HISTÒRIES AMAGADES»

Després d'escoltar aquestes històries, ens vam adonar de com eren de dures les vides dels nostres avis i àvies. Va ser una experiència molt enriquidora i ens va fer pensar en com valorem les coses que tenim avui dia. La seva resiliència i valentia són inspiradores i ens han ensenyat molt sobre la importància de no rendir-se mai. Espero que les àvies com l'Aura i la Josefa es recuperin i continuïn sent tan valentes i inspiradores com sempre. Ens han fet feliços amb les seves històries i els estem molt agraïts per compartir-les amb nosaltres.

Estructura del relat (Aurea i Josefa)

Avui, els alumnes de 1r A de l'Institut Miquel Biada hem anat a parlar amb els avis i les àvies de la residència sobre els seus records i experiències. Volíem saber com era la vida durant la Guerra Civil Espanyola, quines dificultats van passar i com eren les condicions de vida en aquella època.

Els avis i les àvies ens han rebut molt amablement i les cuidadores de la residència ens han ajudat molt, explicant-nos les dificultats que van viure els residents. Ens han permès fer totes les preguntes que volíem, i per això els estem molt agraïts. Gràcies per tot!

Hem parlat amb dues àvies, l'Aura i la Josefa. Les dues han estat molt amables i ens han explicat moltes coses interessants. Aquí us deixo les seves històries.

Història de l'Aura

L'Aura és una dona gran amb una memòria una mica escassa a causa de la seva edat. Ens va explicar que va néixer en un poble gran a l'Equador. Ens va explicar que un dia, durant un tiroteig, es va haver d'amagar sota el llit mentre la seva casa era destrossada. La pobresa en aquella època era horrorosa i recuperar-se d'aquell incident va ser molt difícil.

Actualment, l'Aura no està gaire bé perquè no surt gaire i té problemes per dormir. Ens va dir que la gent de la residència és molt amable, cosa que aprecia molt perquè diu que avui en dia no és fàcil trobar persones així.

Història de la Josefa

La Josefa, en canvi, ens va explicar moltes coses sobre el seu passat i la seva família, sobretot del seu pare. Té 92 anys, tres fills i cinc germanes. Ens va dir que li fa mal el cap, té sinusitis i està marejada. No té ganes de fer res i es passa el dia a la seva habitació. No li deixen sortir i se sent molt sola perquè fa molts anys que està a la residència. Ens va explicar que es va caure i es va trencar el braç, cosa que li va afectar molt i des de llavors res ha estat igual.

Va néixer en un poble de València anomenat Alcántara. No va viure la Guerra Civil Espanyola, però el seu pare li va explicar moltes coses. Ens va dir que al seu oncle el van tancar a la presó quan tenia 18 anys, sense cap motiu, durant tres anys.

La Josefa ens va explicar que va treballar molt dur durant la seva vida. Va treballar tant que al final no podia ni mantenir-se dreta. Ens va dir que durant la guerra queien bombes i al seu marit li va caure una bomba al peu, cosa que va fer que li haguessin d'amputar una cama. Ens va dir que ho va passar molt malament i que no desitja això a ningú.

Malgrat tot, la Josefa ens va demostrar que és una dona molt valenta. Ens va fer riure, ens vam divertir molt amb ella i vam aprendre molt de la seva història. Ens va dir que no li tenia por a res, ni tan sols a matar una serp amb les seves mans.

Reflexions Finals

Després d'escoltar aquestes històries, ens vam adonar de com eren de dures les vides dels nostres avis i àvies. Va ser una experiència molt enriquidora i ens va fer pensar en com valorem les coses que tenim avui dia. La seva resiliència i valentia són inspiradores i ens han ensenyat molt sobre la importància de no rendir-se mai.

Espero que les àvies com l'Aura i la Josefa es recuperin i continuïn sent tan valentes i inspiradores com sempre. Ens han fet feliços amb les seves històries i els estem molt agraïts per compartir-les amb nosaltres.

(Alan Calzado i Illias Sales)

Un Viatge a través del Temps amb en Josep

Som el Youssef i el Pol, estudiants de 1r d'ESO de l'institut Miquel Biada. Vam tenir l'oportunitat de fer una entrevista a una residència d'avis de Mataró anomenada Can Boada. Per a nosaltres, era la primera vegada que fèiem una entrevista i estàvem emocionats i nerviosos alhora. El nostre professor, en Rafel, ens va proposar aquesta tasca i vam acceptar amb entusiasme. Abans de l'entrevista, vam preparar a classe una sèrie de preguntes per conèixer millor la vida de la persona a qui entrevistàriem. Volíem aprofitar aquesta oportunitat per aprendre de la seva experiència i vivències.

El dia 25 de febrer vam tenir el privilegi de conèixer el Josep. Sabíem que entrevistàriem algú amb una història fascinant, però el Josep no sabia que seria una classe d'ESO qui li faria les preguntes. Quan ens va veure, es va alegrar molt i va transmetre una energia positiva que ens va posar a tots molt còmodes. Ens va explicar la seva vida sense embuts, mirant-nos als ulls amb seguretat i confiança, cosa que va fer que la nostra experiència fos molt enriquidora.

El Josep va néixer a Badalona el 1951. Des de petit li agradava jugar a tennis taula (ping pong) i al futbol, i també gaudia anant a la platja amb roques i escalant muntanyes. Ens va explicar que va començar a treballar com a electricista als 14 anys, però va deixar aquesta feina als 19 per convertir-se en conductor d'ambulàncies. Als 19 anys, també es va mudar a Mataró per començar una nova vida.

"Vaig néixer a Badalona el 23 d'octubre del 1951. Els meus pares, Miguel i María, estaven molt orgullosos de veure'm. Teníem un gos anomenat Loki, un Pastor Alemany barrejat amb un Husky. Vaig començar a parlar als 9 mesos i a caminar als 11. Loki sempre jugava amb mi i amb les seves joguines."

"Anava a l'escola dels Salesians i m'agradava molt. La meva classe preferida era biologia. El meu pare era professor d'educació física i la meva mare, professora de socials. Tenia dos amics, la Maria i el Robert, a qui vaig conèixer a primària."

"Després de l'escola, quedava amb els meus amics i després anava a casa a menjar i fer els deures. Després sortia per anar a un bar a jugar a tennis taula. Era molt bo jugant, ningú dels meus amics no em guanyava. També m'agradava escalar muntanyes o anar a la platja. Sovint els explicava com els meus pares van sobreviure la postguerra, una

«EL RACÓ DE LES HISTÒRIES AMAGADES»

època de crisi econòmica. El meu pare era de l'exèrcit republicà i la meva mare del nacional. Es van conèixer perquè el meu pare es va amagar en un bosc i la meva mare el va trobar."

"Quan vaig tenir 14 anys, vaig començar a treballar amb el meu pare a la cuina perquè els meus pares no tenien molts diners. Els donava els diners que guanyava. M'agradava ajudar el meu pare a fregar els plats, cuinar i netejar el terra. Als 19 anys, em vaig independitzar i vaig anar a viure a Mataró, que en aquella època era un poble tranquil. Allà vaig conèixer la meva dona, que havia nascut el 1954."

Ens va impressionar molt la vida del Josep. La seva capacitat de superar les dificultats i trobar alegria en les petites coses és una lliçó que no oblidarem. Ens va ensenyar la importància de la resiliència, la família i les amistats. Aquesta entrevista ens ha fet valorar més les nostres pròpies vides i apreciar la història dels qui han viscut abans que nosaltres. Gràcies a en Josep, hem après molt més del que podríem imaginar i estem molt agraïts per haver compartit la seva història amb nosaltres.

Estructura del relat

Introducció:

- Som el Youssef i el Pol, estudiants de 1r d'ESO de l'institut Miquel Biada.
- Primera experiència fent una entrevista.
- El nostre professor, Rafel, ens va proposar la tasca.
- Vam preparar preguntes a classe.

Dia de l'entrevista:

- Data: 25 de febrer.
- Entrevista a Josep a la residència Can Boada, Mataró.
- Josep no sabia que una classe d'ESO l'entrevistaria.
- Reacció positiva de Josep en veure'ns.
- Ens va explicar la seva vida amb seguretat i confiança.

Vida de Josep:

- **Infància i joventut:**
 - Va néixer a Badalona el 1951.
 - Aficions: tenis taula, futbol, anar a la platja, escalar muntanyes.

«EL RACÓ DE LES HISTÒRIES AMAGADES»

- Treball: Electricista als 14 anys, conductor d'ambulàncies als 19 anys.
- Mudança a Mataró als 19 anys.
- **Família i educació:**
 - Data de naixement: 23 d'octubre del 1951.
 - Pares: Miguel i María, gos anomenat Loki.
 - Escola: Salesians, preferida biologia.
 - Pares professors (pare d'educació física, mare de socials).
 - Amics: Maria i Robert.
- **Activitats i treball:**
 - Després de l'escola: Quedar amb amics, menjar, fer deures.
 - Activitats: Jugar a tennis taula, escalar muntanyes, anar a la platja.
 - Històries sobre la postguerra: Pare a l'exèrcit republicà, mare del nacional, es van conèixer en un bosc.
 - Treball a la cuina amb el pare als 14 anys.
 - Independència i mudança a Mataró als 19 anys.
 - Coneixement de la seva dona, nascuda el 1954.

Reflexions finals:

- Impressió positiva de la vida del Josep.
- Lliçons apreses: Importància de la resiliència, la família i les amistats.
- Apreciació de les històries i vivències compartides.
- Agraïment per l'experiència i l'aprenentatge.

(Pol Carrasco i Youssef El Hajoui)

Contraportada

Aquest llibre és un recull de vivències extraordinàries de persones de la tercera edat, entrevistades per alumnes de 1r d'ESO de l'institut Miquel Biada sota la guia del seu tutor, Rafael Campaña. A través de les seves paraules, els estudiants han capturat la saviesa, la resiliència i els records d'una generació que ha viscut moments històrics i transformacions socials profundes. Aquest projecte ha estat dut a terme amb la participació entusiasta dels alumnes Alba Romero, Alba Tudela, Ares Villoro, Saray Ruiz, Alex Gonzalez, Lucas Jiménez, Roser Mogas, Izan Ortego, Pol Carrasco, Youssef El Hajoui, Adam L'Hajji, Judit Torres, Illias Sales i Alan Calzado. Aquestes històries no només ens ofereixen una finestra al passat, sinó que també ens ensenyen valuoses lliçons sobre la vida, la fortalesa i la importància de la memòria.

«EL RACÓ DE LES HISTÒRIES AMAGADES»